

Φθιώτιδος Συμεών: «Η Οσία Μαρία η Αιγύπτια βεβαιώνει ότι αλλάζει ο άνθρωπος»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Νέο Μοναστήρι του Δήμου Δομοκού, στο προσφυγικό χωριό των κατοίκων της Θράκης και της Ανατολικής Ρωμυλίας, στα βόρεια σύνορα της Μητροπόλεως Φθιώτιδος με την Θεσσαλιώτιδα, ιερούργησε την Κυριακή Ε΄ Νηστειών (Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας) 6 Απριλίου 2025 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, επί τη ευκαιρία και της Ημέρας Θρακικού Ελληνισμού.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Πολλές φορές στη ζωή μας αναρωτιόμαστε μελετώντας συμπεριφορές και κυρίως συμπεριφορές, οι οποίες μας στεναχωρούν και μας βασανίζουν, είτε δικές μας, είτε ανθρώπων του περιβάλλοντός μας, αναρωτιόμαστε, αν ο άνθρωπος αλλάζει, αν ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει, αν μπορεί ο άνθρωπος να υπερβεί κάποιες παθογένειες. Εμείς εδώ στην περιοχή αυτήν την ευλογημένη στην οποία ζούμε, έχουμε και ένα λόγο παραπάνω να θέτουμε αυτό το ερώτημα, έχουμε κοντά μας ένα σωφρονιστικό κατάστημα, στο οποίο βρίσκονται άνθρωποι, οι οποίοι μέσα στην πορεία της ζωής τους προέβησαν σε πράξεις, οι οποίες τους οδήγησαν εκεί ή και σε παραλείψεις, και το ερώτημα είναι : «Βρίσκονται εκεί απλώς για να διέλθουν μία περίοδο κάποιας ποινής ή ο σκοπός είναι ο σωφρονισμός δηλαδή η αλλαγή, το να γυρίσουν πίσω στην κοινωνία διαφορετικοί, αλλαγμένοι, χωρίς αυτά τα στοιχεία τα οποία τους οδήγησαν εκεί;»

Αλλάζει ο άνθρωπος; Ή ο άνθρωπος έχει κάποιες παθογένειες, κάποιες αδυναμίες, κάποιες συνήθειες, κάποιες έξεις τις οποίες δεν μπορεί να τις υπερβεί;

Και αναπόδραστα από αυτό το ερώτημα έρχεται ένα δεύτερο ερώτημα: «Τελικά ποιος είναι πιο δυνατός; Η αμαρτία ή ο άνθρωπος; Το έγκλημα ή ο άνθρωπος; Η παραβατικότητα ή ο άνθρωπος; Η αντικοινωνική συμπεριφορά ή ο άνθρωπος; Ποιος έχει μεγαλύτερη δύναμη; Η ανθρώπινη ψυχή, που θέλει πραγματικά, να αλλάξει ή η αμαρτία και η κακία η οποία θέλει τον άνθρωπο καθηλωμένο μακριά από την αλλαγή και μακριά από την πρόοδο;

Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι πιστεύουν σε έναν απόλυτο προορισμό, σε ένα πεπρωμένο από το οποίο «φυγείν αδύνατον», σε μία μοίρα, σε ένα ριζικό. Ειδωλολατρικές αντιλήψεις και στο βάθος απίστευτα απαισιόδοξες και πεσιμιστικές. Αυτές οι αντιλήψεις οδήγησαν την ανθρωπότητα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, αυτές οι αντιλήψεις οδήγησαν την ανθρωπότητα στη δουλεία, τέτοιου είδους αντιλήψεις οδηγούν την ανθρωπότητα σε διακρίσεις και σε διαιρέσεις. Η αντίληψη δηλαδή, ότι ο άνθρωπος δεν αλλάζει ό,τι και να κάνεις, ό,τι και να του προσφέρεις, παραμένει ο ίδιος, άρα δεν αξίζει να προσπαθείς, άρα δεν αξίζει να δίνεις ευκαιρίες, άρα δεν αξίζει να έχεις ένα σύστημα δικαιοσύνης, ένα σύστημα σωφρονισμού, ένα σύστημα παιδείας, χειραφέτησης, αγωγής, καλλιέργειας, ειδικής πρόληψης και καταστολής, άρα όλα είναι προκαθορισμένα και υποτασσόμαστε σε μία μοίρα από την οποία δεν μπορούμε να ξεφύγουμε.

Η Εκκλησία μας όμως πιστεύει, ότι ο άνθρωπος αλλάζει. Μπορεί ενδεχομένως να αλλάζει δύσκολα, μπορεί ενδεχομένως να θέλει η αλλαγή πολύ κόπο, πολύ μόχθο και πολύ ιδρώτα, ιδιαίτερα όταν έχει χρονίσει αμαρτία, ιδιαίτερα όταν υπάρχουν πάθη τα οποία δυστυχώς μεταβιβάζονται από γενεά σε γενεά και συμβαίνει πολλές φορές αυτό σε πολλά χωριά και σε πολλές πόλεις. Ταλαιπωρούνται οικογένειες ολόκληρες από μίση που μεταφέρονται από τη μία γενιά στην άλλη, από βεντέτες και εκδικητικές νοοτροπίες οι οποίες περνάνε από τον έναν στον άλλο. Παρά ταύτα ο άνθρωπος αλλάζει διότι, αν δεν αλλάζει ο άνθρωπος δεν έχει νόημα να πιστεύουμε στον Χριστό, δεν έχει νόημα να αγωνιζόμαστε στη ζωή μας, δεν έχει νόημα να έχουμε σχολεία, να έχουμε παιδεία, να έχουμε πολιτισμό, να έχουμε αστυνομία, να έχουμε δικαιοσύνη, να έχουμε περιφερειακές αρχές, δημοτικές αρχές, αν η ζωή δεν αλλάζει κι ο άνθρωπος δε μπορεί να αλλάξει. Δεν έχει τίποτα αξία και τίποτα νόημα. Τότε είμαστε κατάδικοι όλοι, είτε είμαστε εντός σωφρονιστικού καταστήματος, είτε είμαστε εκτός σωφρονιστικού καταστήματος και τρανή απόδειξη ότι ο άνθρωπος αλλάζει, είναι η σημερινή γιορτή. Είναι η Οσία Μαρία η Αιγυπτία, ένα πρόσωπο που η Εκκλησία το φέρνει μπροστά μας σήμερα, το οποίο έφτασε στα πιο βαθιά τα πατώματα της αμαρτίας, πιο αμαρτωλή γυναίκα στην εποχή της δεν υπήρξε, δεν υπήρξε αμάρτημα το οποίο να μην είχε διαπράξει, δεν υπήρξε ακολασία την οποία να μην έχει γευτεί, δεν υπήρχε τίποτα το οποίο να μην είχε δοκιμάσει και παρά ταύτα ήρθε η ώρα που πήρε την απόφαση, ήρθε η ώρα που έλαβε τη δύναμη από την Παναγία, από τον Τίμιο Σταυρό, ήρθε η ώρα που έκανε τη μεγάλη στροφή και τη μεγάλη αλλαγή και είπε : «Από σήμερα αλλάζω πορεία. Από σήμερα θα νικήσω εγώ την αμαρτία και όχι αμαρτία εμένα. Από σήμερα θα νικήσω εγώ την παθογένεια και όχι η παθογένεια εμένα. Από σήμερα θα νικήσω εγώ κάθε αμαρτωλή συνήθεια, κάθε επιβλαβή και αντικοινωνική συμπεριφορά και θα αλλάξω ζωή και θα γίνω ένα παράδειγμα αλλαγής ζωής, αλλά και συγχρόνως θα γίνω παρηγοριά και στήριγμα για αυτούς που νιώθουν ότι είναι ένα βουνό η αλλαγή, για αυτούς που νιώθουν ότι είναι ακατόρθωτο, αδύνατο να

αλλάξει ο άνθρωπος».

Και πάλεψε στην έρημο του Ιορδάνου, εκεί που νήστεψε ο Κύριος, εκεί που ασκήθηκε ο Πρόδρομος, εκεί που κήρυξε ως «φωνή βοώντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», πήγε στην έρημο του Ιορδάνου, δεκαετίες ολόκληρες, με κόπο, με δάκρυα, με προσευχή, με νηστεία και κυρίως με αγάπη, με στοχοπροσήλωση και ο στόχος ήταν να ευαρεστήσει τον Θεό, ο στόχος ήταν να αγαπήσει τον Θεό, ο στόχος ήταν να αντιστρέψει και να αναστρέψει τις μέχρι τότε επιλογές της ζωής της.

Και πάλεψε με πολλούς εχθρούς, εσωτερικούς εχθρούς και ο κυριότερος εχθρός για πολλά χρόνια ήταν και φαντασία, αυτή η πνευματική, αρρωστημένη επίθεση που κάνει τον άνθρωπο να φαντάζεται το κακό ως καλό. Αυτό παθαίνουν οι άνθρωποι, οι οποίοι πέφτουν μέσα στο έγκλημα. Φαντάζονται ότι με το έγκλημα θα γίνουν ευτυχισμένοι, αυτοί που για παράδειγμα αυτοδικούν νομίζουν ότι με μία πράξη εκδίκησης θα αποδώσουν δικαιοσύνη μέσα στον κόσμο, αυτοί οι οποίοι κλέβουν νομίζουν ότι με την πράξη της κλοπής ή με της ληστείας θα αποκαταστήσουν και αυτοί μια είδους δικαιοσύνη και θα επιφέρουν μία ευτυχία, μία ικανοποίηση, αυτοί οι οποίοι βρίζουν ή συκοφαντούν τον αδερφό τους νομίζουν ότι με αυτόν τον τρόπο αποκτούν ισχύ ή και δύναμη, αυτοί οι οποίοι εκδηλώνουν αντικοινωνική συμπεριφορά φαντάζονται στο μυαλό τους ότι με αυτό τον τρόπο κάτι σπουδαίο κάνουν, ότι με αυτό τον τρόπο γίνονται ξεχωριστοί, με αυτό τον τρόπο γίνονται ενδεχομένως και αντισυστημικοί και αντιεξουσιαστικοί, ότι ενδεχομένως με αυτόν τον τρόπο πραγματοποιούν και αναπτύσσουν μία ενάρετη συμπεριφορά. Πλανά η φαντασία τον άνθρωπο. Η φαντασία τον άνθρωπο τον τρελαίνει και τον οδηγεί σε μονοπάτια πολύ επικίνδυνα.

Και οι Πατέρες της Εκκλησίας φέρνοντας ως παράδειγμα την Οσία Μαρία την Αιγυπτία και όλους τους Αγίους της Εκκλησίας έρχονται να στρέψουν τη φαντασία από το κακό στο αγαθό. Έρχονται και μας προσκαλούν να στρέψουμε τη φαντασία και τη σκέψη μας στον ίδιο τον Θεό, να στρέψουμε τη σκέψη μας στο αγαθό. Αντί να σκεφτόμαστε στη ζωή μας το κακό, αντί να ωραιοποιούμε το κακό και να σκεφτόμαστε ότι μέσα από μία αρνητική συμπεριφορά θα πετύχουμε μία ευτυχία, να σκεφτόμαστε ότι μέσα από την αγαθή συμπεριφορά, μέσα από την καλοσύνη, μέσα από την αγάπη, μέσα από τις αρετές, μέσα από τη συγχώρεση, μέσα από τη συνεργασία, μέσα από το διάλογο, μέσα από την αποδοχή του άλλου, μέσα από αυτά να φανταστούμε έναν καλύτερο κόσμο, έναν ωραιότερο κόσμο.

Δεν αλλάζει μαγικά ο άνθρωπος. Δεν αλλάζει με ένα μαγικό κουμπί, ούτε μας αλλάζουν τα ντουβάρια και οι τοίχοι. Η αλλαγή θα γίνει εσωτερικά, θα γίνει με πόλεμο, αλλά ποιον πόλεμο; Τον πόλεμο ενάντια στον εαυτό μας. Ενάντια στον εγωισμό μας. Ενάντια στη φιλαυτία μας. Ενάντια στην ατομοκρατία μας.

Δεν θα αλλάξει ο κόσμος αν δεν αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι. Μπορεί να αλλάξει ο κόσμος. Ναι! Μπορεί. αν αποφασίσει ο κάθε ένας από εμάς σήμερα να αλλάξει τον εαυτό του. Το μεγάλο λάθος που κάνουμε είναι ότι περιμένουμε οι άλλοι να αλλάξουν και το ακόμα πιο τραγικό λάθος είναι ότι περιμένουμε κάποιους να αλλάξουν τους άλλους με το ζόρι. Μα δεν αλλάζει κανείς με το ζόρι. Κανένα καλό δεν γίνεται με τη βία. Καμία αλλαγή δεν μπορεί να γίνει με καμία μορφής βία γι' αυτό και δεν υπάρχει καλή βία και κακή βία. Η βία είναι μόνο κακή από όπου και αν προέρχεται όπως και αν εκφράζεται. Μονάχα μόνο μία βία είναι επαινετή : η βία κατά του εγωισμού μας. Η βία κατά του θελήματος μας, η βία κατά των αρνητικών μας συνηθειών, η βία κατά των ελαττωμάτων μας. Αυτή τη βία από την ασκούμε εμείς οι ίδιοι εκούσια και θεληματικά με τη θέλησή μας. Η απόφασή μας δηλαδή ότι αποφασίζω να αλλάξω. Αποφασίζω να κάνω μία καλύτερη πορεία ζωής, αποφασίζω να βαδίσω έναν άλλο διαφορετικό δρόμο, αυτόν που αποφάσισε πάνω στον Γολγοθά ο ευγνώμων ληστής που είχε τη δύναμη να πει στον Χριστό ότι εμείς «άξιων ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν». Απεδέχθη την ευθύνη του, την ανέλαβε πάνω στο σταυρό και με ευγνωμοσύνη τι ζήτησε από τον Χριστό; «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» και είναι αυτός ο ληστής, όπως έγινε η Οσία Μαρία Αιγυπτία, όπως έγινε ο Άσωτος Υιός όπως έγινε η πόρνη γυναίκα, όπως έγιναν μέσα στην ιστορία αμέτρητοι τελώνες και πόρνες και αμαρτωλοί και ληστές και κλέφτες έγιναν παραδείγματα και πρότυπα αλλαγής πορείας, μετανοίας, πραγματικής επανάστασης. Αυτό σημαίνει επανάσταση. Βγαίνω από τη στασιμότητα της αμαρτίας στην οποία έχω εγκλωβιστεί και ανοίγομαι στην πρόοδο της αλλαγής, της μεταμόρφωσης, της μετακένωσης, της μετάνοιας, της αλλαγής πορείας, την οποία έχω τόσο πολύ ανάγκη και εγώ προσωπικά και ο κόσμος ολόκληρος».

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος προεχείρισε Αναγνώστες της Ιεράς Μητροπόλεως τους κ.κ. Θωμά Λύγκο και Ιωάννη Σδρού, ενώ ακολούθησε η Επίσημη Δοξολογία για την ημέρα του Θρακικού Ελληνισμού, καθώς και επιμνημόσυνη δέηση στο Μνημείο Πεσόντων.

Η 6η Απριλίου ορίστηκε ως Ημέρα Μνήμης του Θρακικού Ελληνισμού (ΦΕΚ 136/Α/2022 και ΦΕΚ 1/Α/2025), και στο πλαίσιο αυτής της αναγνώρισης τιμήθηκε σήμερα στο Ν. Μοναστήρι η μνήμη των θυμάτων όπου την Κυριακή του Πάσχα του

1914, στην Ανατολική Θράκη, ξεκίνησε μια συστηματική εκστρατεία διωγμών και βίας κατά των Ελλήνων που ζούσαν στην περιοχή. Οι Νεότουρκοι με μεθοδικό και προμελετημένο σχέδιο, επιτέθηκαν σε ολόκληρα χωριά, αναγκάζοντας εκατοντάδες οικογένειες να εγκαταλείψουν τις πατρογονικές τους εστίες.

Μετά την Αρχιερατική επιμνημόσυνη δέηση και την κατάθεση στεφάνων και τους χαιρετισμούς υπό των επισήμων, τα μέλη του Επιμορφωτικού και Πολιτιστικού Συλλόγου Ν. Μοναστηρίου «Η Ανατολική Ρωμυλία» χόρεψαν, ντυμένοι με τις παραδοσιακές Θρακιώτικες Στολές και την συνοδεία παραδοσιακών οργάνων χορούς της Θράκης, αποσπώντας την πατρική ευλογία του Σεβασμιώτατο και τον έπαινο πάντων των παρευρισκομένων.

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου